

PALMIER

TRACTATUS
DE
MATRIMONIO
CHRISTIANO

BV835

P3

008342

EX LIBRIS

HEMETHERII VALVERDE TELLEZ

Episcopi Leonensis

1080015242

HE

TRACTATUS

DE

MATRIMONIO CHRISTIANO

TRACTATUS
DE
MATRIMONIO CHRISTIANO

AUCTORE

DOMINICO PALMIERI

SOCIETATIS IESU

THEOLOGIAE PROFESSORE

IN COLLEGIO ROMANO

Capilla Alfonsina
Biblioteca Universitaria

UNIVERSIDAD DE NUEVO LEÓN
Biblioteca Valverde y Telles

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA POLYGLOTTA

S. C. DE PROPAGANDA FIDE

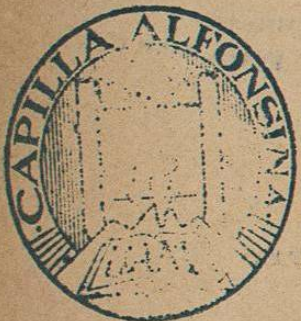
MDCCCLXXX.

FONDO EMERITARIO
VALVERDE Y TELLES

44993

HE

Auctor sibi vindicat ius proprietatis.

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

FRANCISCUS VANNUTELLI

PRAEPOSITUS PROVINCIAE ROMANAE S. I.

Cum librum, cui titulus: TRACTATUS DE MATRIMONIO CHRISTIANO a P. DOMINICO PALMIERI nostrae societatis Sacerdote conscriptum aliqui eiusdem societatis Theologi, quibus id commisimus, recognoverint et in lucem edi posse probaverint, facultatem damus ut typis mandetur, si iis ad quos pertinet, ita videbitur.

In quorum fidem has literas manu nostra subscriptas et sigillo societatis nostrae munitas dedimus.

Romae die 20 Novembris 1880.

L. S.

IMPRIMATUR

Fr. Raphael Arch. Salini O. P. S. P. A. Mag. Soc.

IMPRIMATUR

Iulius Lenti Archiep. Siden. Vicesg.

008342

BV 835

P3

HE

PRAEFATIO

Tractatum edentes de Matrimonio iam secundis curis expositum conscii profecto sumus illud nos caput doctrinae catholicae tractare, quod maximi momenti sit nostraque praesertim aetate accuratissimum studium diligentiamque exquisitissimam flagitet. Res enim agitur, quae cum ad Ecclesiam proprie pertineat societatem quoque civilem attingit familiamque pervadit: ex quo fit ut civiles potestates ius sibi asserere non dubitaverint in illud quod sibi soli commissum a Deo testatur Ecclesia, atque exinde pugna exarserit auctoritatis humanae contra divinam auctoritatem Ecclesiae. At praeter huiusmodi dissidium quod partim quidem ignorantiae sed potissimum malitiae debetur qua laborant omnes qui hisce temporibus rebus publicis malo nostro praesunt; si huius ipsius malitiae causam et radicem scrutari velimus, alia profundior ac universalior mali labes apparebit, quae divinum ius Ecclesiae divinamque institutionem matrimonii subvertere studet. Ea est effrenis omnisque obligationis impatiens licentia, quae vaga primum et effusa discurrens, nunc in ordinem quemdam et systema redacta fundamenta impetit civilis ac religiosae societatis et cum sus de-

que omnia vertat divino munere rationis abutens, matrimonii quoque sanctitatem labefactare conatur virique et feminae castam unionem impotenti libidini prostituere. Non enim tantum volunt homines hac nostra aetate cupiditatibus indulgere, sed praeterea ius ad easdem explendas sibi vindicant rationemque cogunt, si fieri possit, vitiis suis patrocinari speciosisque luminibus quod turpe et nefandum est illustrare. Iam placitum est pervulgatum libris ac resonans quoque in scholis id quod olim tenebris mysteriorum ac lupanarium velabatur. Doctrina est quippe libertinorum, cui athea societas, nihil habens quod opponat, morem gerit vel invita, finem congressionis viri cum femina esse solam voluptatem, eam congressionem ex amore alterius ad alteram determinari: qui se diligunt sponso esse; nulla obligatione vinciri virum et mulierem; hanc viro non subordinari; communes esse quaslibet mulieres cuique viro, et vicissim viros mulieri; nullam esse familiam; prolem quae gignitur, a societate, ad quam unice spectat, alendam et educandam esse: unde a potestate civili iam principiis huius doctrinae imbuta, instituenda esse contubernia pro lactatione infantium, pro eorum animis informandis vix ac rationis usum attigerint, tum scholas publicas, ad quas omnes obligentur, detracta genitoribus quavis cura aut potestate circa proles institutionem. Ita moderni socialistae et communistae, Fourieriani, Sansimoniani, aliique eiusdem furfuris; de quibus vide opus egregium Avogadri de la Motta *Teorica dell' Istituzione del Matrimonio* etc. P. II. cc. 19. 20. Nihil quidem est novi in hac pugna contra matrimonii divinam institutionem praeter excessum impudentiae voluptuosaeque scientiae velamen.

Nam primis Ecclesiae seculis Gnostici eadem principia tradiderunt et deduxerunt in praxim. Etenim teste Clemente Alexandrino Strom. L. III, impii homines extiterunt, qui matrimonii illius nempe societatis viri et feminae, quae sit conserta cum obligatione perpetua, inventionem diabolo aperte tribuerent; inter quos idem scriptor Tatianum Syrum recenset. Et ibidem refert Epiphanem, a quo fluxit haeresis Carpocratianorum, inter alia hoc quoque docuisse quod cum Deus communiter omnia fecisset homini, et feminam cum masculo communiter coniunxisset, et omnia similiter animantia conglutinasset, pronunciauit, *iustitiam esse communionem cum aequalitate*; ideoque unum hominem posse omnibus feminis commisceri, sicut reliqua animantia. Unde et esse testatur eos qui publicam venerem pronunciant mysticam communionem, eamque exerceant, idque se facere dicant ut creatori prohibenti fornicationem adversentur. Eandem doctrinam tribuit Marcionistis, de quorum Principe Marcione testatur Tertullianus adv. Marc. L. I. c. 1. quod nuptias abstulerit. Eadem placuerunt Manichaeis, qui, teste Augustino De haeres. n. 46, si utebantur coniugibus, conceptum tamen generationemque devitabant; nec divina substantia, quae in eos per alimenta ingreditur, vinculis carnis ligaretur in prole; unde adv. Faustum L. XXX. ait eos praecipue eum concubitum detestari, qui solus honestus et coniugalis est. Haec pestis in eorum heredes derivata est nempe Albigenses, aetate media, qui in omnem libidinem effusi a nuptiis abhorrebant. Cf. Natalem Alex. Sec. XIII. p. I. c. 3. Modernae autem sectae continua serie cum veteribus nectuntur.

Piget quidem haec turpissima commenta refellere.

Finis unicus hominis in voluptate animali constituitur; humanum genus ad multitudinem porcorum de grege Epicuri revocatur: fundamenta omnium iurium quibus rationales creaturae mutuo vinciuntur labefactantur: familia, specie eius tantum retenta, prorsus aboletur: totiusque socialis convictus compages dissolvitur et legi morali iustitiae qua humana mens regenda est, vis physica et materialis tanquam suprema ratio substituitur. Propagatores horum errorum haud rationis argumentis possunt refelli quippe qui sola perversa voluntate ducuntur quae veritatis lumen aspicere detrectat. Eorum ergo confutatio, potius quam ad Theologos, spectat ad eos, quibus societatis cura est a Deo commissa, qui nullum peccatum maius peccare possunt, quam si huiusmodi homines impune abire patiantur.

His proinde sepositis erit nobis cum illis potius configendum, qui reverentes divinam institutionem matrimonii, in pluribus tamen ab Ecclesiae doctrina dissident. Cui quidem doctrinae lux splendida accessit hac postrema aetate, facem praeferente Apostolica Sede ut tenebrae ab hostibus immissae dissiparentur. Extant sane praeclara de hoc fidei articulo documenta, quae nobis dederunt postremi Romani Pontifices, praesertim tres Pii VI, VII, IX ac novissime Sanctissimus Dominus Noster Leo XIII quibus incrementum accepit notitia veritatis ut nobis nunc explorata sint et certa non pauca, quae non admodum dissitis ab hac aetate Theologis dubia erant et obscura. Hunc fructum peperit nobis, ut solet, impugnatio adversariorum, qui dum Ecclesiae lumen extinguere nituntur, vim eiusdem potius acuunt ut ipsius fulgore obruantur.

In hac materia de Matrimonio Christiano tum scriptores dogmatici tum morales et canonistae versantur. Nobis vero tractanda non erunt nisi quae contenta Verbo Dei sive scripto sive tradito sibi vindicat Theologia: haec enim et non alia postulabant a nobis auditores nostri. Quaestiones quidem non multae sunt, sed plerumque difficiles, quaedam etiam (De verbis Christi Matth. XIX. 3. seqq.) nondum plenam lucem assecuta videtur. Quod in nobis situm erat, id in utilitatem auditorum praestavimus, typisque nunc edimus tractatum: quo enim iure ceteri prodierunt, eodem et ipse consociari iisdem potest.

